

Cei cinci tineri, în fața Ateneului Român din
București / The five young people, in front of the
Romanian Atheneum in Bucharest

Vânzătorii de muzică clasică... gratis!

Un text despre cum pasiunile pot înflori și despre un grup de tineri care au reușit să-și vadă visul cu ochii: să ofere oamenilor muzică clasică interpretată la nivel profesionist.

THE SELLERS OF CLASSICAL MUSIC... FOR FREE!

A text about how passions can flourish and about a group of young people who realized their dream of becoming professional classical musicians.

DE / BY **CRISTIAN CURUS**

FOTO / PHOTO **ROBERT DAVID, ALEXANDRU MATEI**

Într-o zi de la sfârșitul verii lui 1988, domnul inginer Andrei Mateescu, profesor la Universitatea de Petrol și Gaze din Ploiești, ieșea din scara blocului unde locuia împreună cu soția, Cornelia, și fiul lor Vlad, care abia ce împlinise trei ani. Nu se duceau în parc, după cum ne-am imagina la o primă vedere, ci la primul examen din viața copilului. Câteva zeci de minute mai târziu, ușa unui mic apartament se deschide, iar din spate zâmbește o femeie trecută de a doua tinerețe, mică de statură, îmbrăcată cochet și cu părul roșcat aranjat fără cusur. Ea îl pune pe Vlad să bată din palme, iar copilul începe să facă asta fără "să se prostescă"... ci destul de ritmat. Apoi, doamna se așază la pian și începe să apese câteva clape, iar Vlad încearcă să redea din voce notele respective.

„Tatăl meu studiasse pianul acasă, din plăcere, era unul dintre cele mai mari hobby ale lui”, spune Vlad Mateescu, astăzi absolvent al Conservatorului din București, Secția Dirijat Orchestră și Pian și masterat în stilistică dirijorală. Totuși, părinții l-au sfătuit tot timpul pe Vlad să renunțe la muzică, însă puștiul era încurajat din alte direcții și asta conta mai mult. „La început, mi s-a zis că nu am ureche absolută, că aud pe jumătate bine, dar pot să exerseze chestiunea asta. În liceu mi s-a spus că am dezvoltat foarte mult urechea, aproape de absolut”, explică cel care a devenit unul dintre cei mai tineri dirijori români.

Prima zi de școală

Pe 15 septembrie 1994, familia Curus era pusă în fața unei decizii importante: la care dintre școli va începe fiica cea mică, Amira-Magdalena, clasa I? Fata fusese înscrisă la două școli: la Școala Generală Nr. 3, aleasă de mama ei și Liceul de Artă din localitate, unde fusese înscrisă de bunică, în speranța că fetița va studia vioara. La un moment dat, cei trei ajung

la o intersecție plină de chioșcuri cu flori, de unde porneau – absolut întâmplător! – două drumuri: cel spre școala generală și un altul, spre școala de muzică! „Eu plângeam de mama focului – «Eu vreau la pian și mami nu mă lasă!». La un moment dat florăreasa s-a apropiat de mine, mi-a zâmbit ușor și mi-a spus pe un ton calm «Dacă nu te lasă mama ta, te las eu...». Am prins curaj, școala de muzică fiind foarte aproape de intersecție și am pornit-o într-acolo”, povestește Amira-Magdalena Curus, absolventă a Conservatorului din București, secția Pedagogie Muzicală cu specializarea Pian.

Prima întâlnire

Aproape de sfârșitul clasei I, la îndrumarea profesoarei sale de pian, Mariana Manole, care o găsea foarte pregătită, Amira urma să participe la prima ei competiție muzicală importantă – la Concursul Internațional

de Interpretare Instrumentală „George Georgescu” de la Tulcea. Micuța pianistă avea însă emoții teribile – „mă gândeam câți oameni sunt cu ochii pe mine și îmi era o frică teribilă ca nu cumva să mă încurc în timpul interpretării. În momentul în care am fost urcată pe scaun am încercat să mă concentrez doar la ce am eu de cântat”. A interpretat cele trei piese din program fără să se mai gândească la emoții – odată transpusă în lumea notelor acestea dispăruseră.

Între timp, pe holurile liceului, Vlad Mateescu, îmbrăcat cu o cămașă albă, frac și papion și tremurând de emoție, aștepta să intre în concurs. În momentul în care s-a așezat la pian parcă s-a transpus într-o altă lume și a început să cânte, până când a simțit din nou emoția. „Îmi bătea inima foarte tare, transpiram și țin minte imaginea cu toată transpirația care îmi pica pe clape și nu știam cum să fac pentru că-mi

01 – 03 Puțini dintre membrii orchestrei sunt dedicați sută la sută muzicii / There are only a few orchestra members able to dedicate themselves to music 100%.

One day, at the end of the summer of 1988, engineer Andrei Mateescu, a professor with the Ploiești Petrol and Gas University, was leaving the block of flats where he and his family were staying. He was holding the hand of his son Vlad, who had just turned three. They weren't going to the park, as one would imagine, but to the first exam in the child's life. A short time later, the door of a small apartment opened and they were greeted by a small, smiling woman who, although past her prime, was dressed elegantly with her red hair arranged in a flawless hairdo. She asked Vlad to clap his hands and the child complied immediately. The lady then sat down at the piano and started to play a few notes; Vlad tried to mimic the notes vocally.

“My father had studied piano back home, he liked it, it was one of his greatest hobbies,” says Vlad Mateescu, who is now a graduate of the Bucharest Conservatory, Orchestra Conducting and Piano Department, with a master's degree

in conducting styles. However, his parents always advised him to give up music. But Vlad was encouraged by others, which was pivotal as it helped him to become the appreciated musician he is today. “At the beginning, I was told I did not have an absolute pitch, that I could hear half well but that I should practice. In high school, I was told I had developed my pitch very well, close to absolute,” explains the man who became one of the youngest Romanian conductors.

First day of school

On September 15, 1994, the Curus family had to make an important decision: which school would their youngest daughter, Amira-Magdalena, attend? The girl had been registered at two schools: General School no. 3, picked by her mother, and the local Art High School, where she had been registered by her grandmother, who was hoping that the girl would study violin. At a certain point, the three got to a crossroad. As it happens, the streets leading to the two schools

were started from that very crossroads! “I was crying my heart out: ‘I want to study piano and mommy won't let me!’ And the flower seller came to me, smiled and told me in a calm voice, ‘If your mom doesn't let you, I will...’ That gave me courage and since the music school was very close to the crossroad, I went in that direction,” says Amira-Magdalena Curus, a graduate of the Bucharest conservatory, Music Pedagogy Department, Piano class.

The first meeting

Almost at the end of the first grade, urged by her piano teacher Mariana Manole, who thought she was more than ready, Amira was set to take part in her first major music competition – the “George Enescu” International Instrumental Interpretation Contest in Tulcea. The little pianist had a terrible stage fright – “I was thinking how many people were watching me and I was terribly afraid I'd get it wrong during the performance. After I was helped into my seat, I tried to focus only on what I had to play.” She performed the three songs in her schedule without thinking of her stage fright; all the fear had vanished once she entered the world of music notes.

Meanwhile, in the high school's hallways, Vlad Mateescu, wearing a white shirt, a bow-tie and a tuxedo and trembling with emotion, was waiting for his turn in the contest. But when he sat down at the piano, it was like going into a different world, and he began to play until he felt the emotions coming back. “My heart was pounding, I was sweating and I remember how sweat drops were falling on the keys, and I didn't know what to do because my fingers were slipping. I got scared. The only thing I could do was to sit more upright. So I ended up with the drops of sweat falling on my trousers,” Mateescu recounts with amusement. Anyhow, Vlad “played what I had to play” and went home, being sure he wouldn't win anything. But during the night, he got a call from his piano teacher: he had won the first prize! A few hours earlier, Amira was literally sleeping in the hallway of the Tulcea music high school when she was woken up by the fuss made when the results were announced. She only remembers the moment she saw her name under the “third prize” column, but she distinctly

alunecau degetele”, povestește amuzat Mateescu. Oricum, Vlad „a cântat ce era de cântat” și a plecat acasă, convins fiind că nu va lua niciun premiu. În cursul nopții însă, profesoara de pian l-a sunat: luase premiul întâi!

Câteva ore mai devreme, Amira dormea – la propriu! – pe holurile liceului de muzică din Tulcea, fiind trezită de hărmălia produsă de afișarea rezultatelor. Își mai amintește doar momentul în care a văzut că numele ei era trecut în dreptul coloanei unde scria „premiul al III-lea”, dar are viu în minte că i-a spus mamei sale, scurt și tăios, „Nu mai plânge că mă faci de râs!”.

Au urmat apoi ani de-a rândul la care cei doi s-au reîntâlnit la concursuri – „la aproape toate concursurile”, naționale sau internaționale erau afișate, în general aceleași nume: Mateescu, Scripcariu, Curus, Răileanu, Măncilă, Adelheid. „La concursuri, după clasa I și a II-a, când ne uitam pe listele cu concurenți și vedeam repertoriul fiecăruia, știam cam cine ce premii va lua pentru că deja ne cunoșteam nivelul”, spune Amira. „Noi ne alergam... Ne întâlneam pe la diferite concursuri, ba ieșea unul în față, ba ieșea altul în față”, adaugă Vlad, care-și amintește de momentele frumoase, dar și de „urățenia” acestor concursuri.

Orchestra, fundația și concertul

La terminarea conservatorului au trebuit să aleagă între continuarea studiilor muzicale sau alt drum. Deși și-ar fi dorit să fie profesoară și să îi învețe și pe alții tainele pianului, Amira Curus avea nevoie și de o stabilitate financiară. Așa că a ales drumul unui master în comunicare corporatistă și s-a angajat în sistemul bancar, lucrând și în prezent pentru una dintre cele mai mari bănci de pe piața locală. Vlad a ales să facă un master tot în domeniul muzical, însă s-a implicat și într-o companie de unde are „un venit activ”. La câțiva ani de când nu mai pusese mâna pe pian – decât ocazional, atunci când era invitată să cânte la diverse evenimente – Amira a primit un

01

telefon de la o cunoștință care lucra pentru o fundație ce-și dorea să organizeze un concert de muzică clasică la care publicul să aibă accesul liber. Se întâmpla în mai 2012. Cum Amira nu avea foarte mult timp să aranjeze o orchestră mare, l-a sunat pe Vlad care din ianuarie încerca să pună bazele unei orchestre de profesioniști. Când l-a sunat, Amira Curus i-a cerut lui Vlad un duet, un trio, un cvartet... pentru un eveniment de la Sala Radio. „Am zis, da sigur, dar nu crezi că ar da mai bine o orchestră din toate punctele de vedere?”, explică Vlad. După câteva zile, Amira – care spusese inițial că nu are timp să se implice în concert – îl sună pe Vlad: „Dacă nu ai pianist foarte bine, dacă ai pianist, de azi nu îl mai ai și mă iei pe mine!”. Concertul, organizat de Fundația „Constantin Dimitru” și Ambasada Marii Britanii la București, în colaborare cu Asociația Culturală Momentum (n.a. – înființată de Vlad Mateescu), a adus în Sala Radio peste 650 de melomani de toate vârstele. Prin Asociația Culturală Momentum, Vlad vrea

să pună la punct o echipă și din punct de vedere legal, nu numai muzical: „Să putem atrage donații, parteneriate, sponsorizări – bani cu care să facem evenimente, expoziții, reviste de profil și nu numai”. Un proiect foarte important, abia demarat, este colaborarea cu Opera Națională din București pentru crearea unui centru de formare profesională în domeniul artistic. Mateescu își vede orchestra, care are peste 50 de oameni, la Viena, și spune că nu sunt cuvinte aruncate în vânt, ci o realitate care se va concretiza prin multă muncă și dedicare în următorii ani.

Puțini dintre membrii orchestrei sunt dedicați sută la sută muzicii și, dintre cei angajați, niciunul nu se gândește – cel puțin pentru moment – să renunțe la serviciul de zi cu zi, având nevoie de bani să-și susțină „hobby-ul”. „Dacă faci ceea ce facem noi este aproape imposibil să trăiești exclusiv din muzică. Și chiar dacă te angajezi într-o instituție de profil salariile nu sunt de ajuns”, conchide Vlad Mateescu. ■

02

01 – 02 Ca în orice activitate, legăturile de prietenie dintre membrii orchestrei contează mai mult decât orice / As in every activity, the friendships between the people in the orchestra matter the most

recalls how she told her mother, in a sharp tone: “Stop crying, you’re embarrassing me!”

After that, for several years in a row, the two young musicians kept on running into each other at contests, as there were virtually the same names participating in all national or national competitions: Mateescu, Scripcariu, Curus, Răileanu, Măncilă, Adelheid. “After the first and second grade, when we took part in competitions, we were looking at the lists of contestants and their repertoires and we knew who would win what prizes because we knew our level,” Amira says. “We were chasing each other... We met at various contests and either she won or I did,” Vlad adds, remembering both the beautiful moments and the “ugliness” of these contests.

Orchestra, foundation and concert

After graduating the conservatory, they had to choose between continuing their music studies and taking another path. Although she would have liked to become a teacher and help others discover the secrets of the piano, Amira Curus needed financial stability. So she chose to take a master's degree in corporate communication

and found a job in banking; she currently works for one of the largest banks on the local market. Vlad chose to take a master's degree in music, but he also got involved in a company that assures “an active income.” For several years, Amira only played the piano by request at various events. One day she received a phone call from an acquaintance who worked for a foundation that was organising a public-access classical music concert. The concert was scheduled for May 2012 and since Amira did not have much time to put together a large orchestra, she called Vlad, who had been trying to set up a professional orchestra since January. When she called him, Amira Curus asked Vlad for a duo, a trio or a quartet... for an event at the Radio Hall. “I said yes, of course, but don't you think an orchestra would be better?” Vlad explains. A few days later, Amira, who had initially said she did not have time to get involved in the concert, called Vlad: “If you don't have a pianist, very well, but if you do, you no longer have them as of today and you take me instead!” The concert, organised by the “Constantin Dimitru” Foundation and the UK Embassy to Romania, in collaboration with the Momentum Cultural Association (set up by Vlad Mateescu), brought over 650 music lovers of all ages to the Radio Hall. Through the Momentum Cultural Association, Vlad plans to set up a team from a legal point of view as well, not only from a musical one: “We should be able to attract donations, partnerships, sponsorships, money to use for events and more.” A very important, fresh project is the development of a programme with the Bucharest National Opera, for the creation of an artistic vocational centre. Mateescu sees his orchestra, made up of over 50 musicians, performing in Vienna and he insists that this is not just daydreaming, but a reality that will happen through hard work and dedication. There are only a few orchestra members able to dedicate themselves to music 100%, but of all those who are committed, none can consider giving up their day jobs, as they need money to support their “hobby.” “If you do what we do, it's almost impossible to make a living solely through music. And even if you find a job in a music institution, the salaries are not enough,” Vlad Mateescu adds. ■

MARIUS BĂLAN | VOCE / VOCALS

Dacă figura lui Marius Bălan vi se pare cunoscută, atunci cu siguranță l-ați văzut recent în concursul Vocea României, unde a făcut parte din echipa lui Horia Brenciu. Festivalul „Aurelian Andreescu” i-a adus, în 2006, primul trofeu.

If you think Marius Bălan looks familiar, then you must have seen him on Romania's “The Voice” contest, where he was part of Horia Brenciu's team. In 2006, the Aurelian Andreescu Festival brought him, his first trophy ever.

RADU BARABANCEA | VIOARĂ / VIOLIN

A ajuns să fie la unul dintre pupitrele viorii întâi la multe dintre evenimentele organizate de Asociația Culturală Momentum. „Îmi place să cânt în recitaluri, lucru pe care îl fac din abundență”, spune el.

He was first violin, as they say in music, in several of the events organised by the Momentum Cultural Association. “I enjoy performing recitals, which I do to the fullest.”

OCTAVIAN GEORGE TUDOSE, VOCE / VOICE

Tudose nu se poate lăuda cu participări la multe concursuri în timpul școlii. Cu toate acestea, la concertul organizat de Fundația Constantin Dimitru la Sala Radio, în mai 2012, pentru a doua piesă din spectacol – “If I Was a Rich Man”, acompaniat la pian de Amira Curus – Tudose a apărut îmbrăcat în cerșetor, a cântat ca un adevărat profesionist și – la final – a fost cel mai îndelung aplaudat moment al spectacolului (cu excepția Marșului Radezky al lui Johann Strauss Sr., marș care a încheiat spectacolul).

At the Radio Hall concert organised by the Constantin Dimitru Foundation in May 2012, for the second song in the show, “If I Was a Rich Man,” accompanied on the piano by Amira Curus, Tudose walked on stage dressed as a beggar, he sang like a true professional and in the end, this was the most applauded moment in the concert (except for Johann Strauss Sr.'s Radezky March, which closed the performance).